

Als je een doof kind opvoedt krijg je met allerlei vraagstukken te maken. Als je dan ook nog eens emigreert komen daar nog vragen bij. Hoe groeien dove en slechthorende kinderen op in andere landen? Hoe is de zorg en het onderwijs geregeld? Hoe is de lokale dovengemeenschap, en hoe gaan de ouders om met de verschillende talen in het gezin en in hun leefomgeving?

Tekst **Rozemarijn Nieste** · Foto's **privébezit**

Rianne Henstra en haar man Jan, beide horend, kozen voor een leven in Spanje. Met hun kinderen Tim (15 jaar, zwaar slechthorend), Noa (13, horend) en Isaac (10, horend) wonen zij in een zelfgebouwde boerderij, waar zij zelfvoorzienend leven. In hun bergdorpje La Pobla de Segur zijn de voorzieningen voor dove kinderen minimaal. Toch zouden zowel Rianne als haar zoon voor geen goud terug willen naar Nederland.

Hoe begon jullie avontuur in Spanje?

Ik ontmoette mijn man tijdens mijn studie. Hij komt uit Noord Spanje, maar was in Nederland voor zijn studie luchtvaarttechnologie. In 2008 koos ik voor de liefde en vertrokken we samen naar Spanje. We kochten een ruïne in de Pyreneeën, reden er naartoe met een caravan en bouwden eigenhandig onze boerderij op. Kort nadat we ons settleden in ons nieuwe huis, bleek dat ik zwanger was.

Onze zoon Tim werd als een gezonde baby geboren in Spanje. In die tijd was er nog geen gehoorscreening. Op een dag waren we in het ziekenhuis voor een controle van onze dochter, Tim was toen 2 jaar oud. Een arts kwam in de wachtkamer naar ons toe en zei: "Er is iets met jullie zoon, hij schreeuwt veel en reageert anders." Hij werd meteen door

een arts onderzocht, maar deze vond niets. Korte tijd later kreeg Tim een terugval in zijn spraakontwikkeling. Ik had toen al het gevoel dat hij niet goed hoorde, maar omdat hij wel reageerde op geluiden, dachten professionals aan autisme. Na aandringen bij een KNO arts kreeg hij uiteindelijk een BERA test en bleek mijn moedergevoel te kloppen. Het was zo'n vreemde ervaring. Ze zeiden: "Uw zoon is slechthorend, hier hebt u een recept voor gehoorapparaten", en toen stonden we buiten. Wij dachten: wat is er gebeurd? Ineens hadden we een slechthorend kind. We kregen geen informatie, geen uitleg, er werd niet naar onze mening gevraagd. Zo gaat het in Spanje, de arts vertelt je wat je moet doen en dat is het. Ik sprak zelf nog nauwelijks Catalaans in die tijd, mijn man moest alles voor me vertalen, dat maakte het niet makkelijker. We werden doorverwezen naar de audioloog. In Spanje valt audiologie niet onder het ziekenhuis, maar dit wordt aangeboden door particuliere bedrijven die ook de hoortoestellen verkopen. Hier werden we wel geholpen, ze legden ons alles uit. We moesten er wel 100 kilometer voor rijden naar Lledia, de grote stad, dit deden we jarenlang om de week.

We zijn toen ook aangemeld bij een instituut genaamd Creda, zij begeleiden gezinnen met kinderen met een gehoorbeperking. Ook organiseren ze lezingen en studiedagen voor ouders en een jaarlijks feest voor alle gezinnen met dove

"Na aandringen bij een KNO arts kreeg hij uiteindelijk een BERA test en bleek mijn moedergevoel te kloppen."